

den Balleffe. Jeg skulde forøvrigt meget tilraade, at der til denne Sags nærmere Drøftelse bliver nedfat et Udvalg.

Cultusministeren: Det er en meget ugunstig Stilling, man er i, naar man skal optræde med Lov og Betænkelse lige overfor et Hus, der udstømmer fra Hjertets Fylde og udtales med stærk og kraftig Overbeviisning, saaledes som det Hus er udtalt af den ærede Forslagsstiller, at hans Lovudkast maatte blive til virkelig Lov. Det glæder mig, at den ærede Forslagsstiller har anerkjendt, at de Lov og Betænkelse, som jeg under den foreløbige Behandling af denne Sag ytrede, vare saadanne, som maatte komme frem, og som ikke vare uden Foranledning. Han har vurderet disse Lov og Betænkelse anderledes, end jeg kunde vurdere dem, uagtet jeg ogsaa dengang allerede udtalte, at jeg ikke ansaae dem for fuldkommen afgjørende. Jeg kan imidlertid ikke ganske see deres Bøgt svæket ved hvad der er bemærket med Hensyn til dem. Jeg nødes endogsaa til at søle endnu een Betænkelse til med Hensyn til hele Sagens Fremkomst og Form, en Betænkelse, som jeg hellere antyder nu end ved den tidligere Behandling, da det ellers let kunde have Udseende af, at Ministeren, der havde paataget sig at forelægge et almindeligt Lovudkast om den kirkelige Ordning, med en vis Mistænksomhed holdt over, at ikke Andre overtog en Deel af det Arbejde, han skulde udføre, Noget, som man vel forresten paa den anden Side vil fritage mig for Mistænke for og ikke tiltroe mig, naar man veed, hvor tungt og vanskeligt det Arbejde er, der skal udføres, saa Enhver gjerne maa ønske sig lettet for en Deel deraf. Den nye Betænkelse, jeg vil antyde, er den, der ligger i Maaden, hvorpaa dette Lovforslag er fremkommet som et reent indivi-

duelt. Det er allerede bemærket, at Lovforslag om kirkelige og religiøse Gjenstande have en egen Charakter ved deres Fremlæggelse for Rigsdagen, og Rigsdagen maa søle sig i et særegent Forhold til disse Love, der angaae et ganske andet Gebeet end det, som nærmest og fuldkomnest er underlagt Rigsdagens Forhandling, det politiske og retlige. Det synes derfor maatte anses for ønskeligt, at hver Gang der indkommer et Lovforslag om kirkelige og religiøse Gjenstande, det da fremkommer paa en saadan Maade, at det kan siges ligesom at have undergaaet en kirkelig Behandling, før det kommer til dem, der skulle tage det under Behandling fra Statens Side og nærmest give Kirken Ret og Tilladelse til at forme sig selv, saaledes som den ønsker i dette enkelte Punkt. Hvormegen Bøgt der kan være at tillægge denne Betragtning, henstiller jeg ganske til det ærede Things Bedømmelse.

Hvad angaaer de 3 Punkter, som jeg under den foregaaende Forhandling fremhævede, som givende Anledning til Betænkelse, og som igjen ere berørte af den ærede Forslagsstiller og et andet meget æret Medlem af denne Forsamling, skal jeg uden at gaae videre ind i det Enkelte, dog komme tilbage paa et Par Sider deraf. Naar jeg først antydede, at man ikke let kunde bearbejde og bringe til Afgjørelse det forelagte Lovudkast, uden at gaae ind paa Spørgsmaalet om den enkelte Menigheds Organisation, hvorved allerførst maatte blive at bestemme, hvem der var stemmeberettiget Medlem af Menigheden, saa troer jeg ikke, at denne Betænkelse paa nogen Maade er hævet der ved, at der foreligger Bestemmelser for, hvem der hidtil under Forhandlingerne om Psalmebøgerne er bleven betragtet som stemmeberettiget Menigheds Medlem.